

front

ANY II = NÚM. 7

18 gener del 1936

Número solt: 20 cts.

Setmanari Portaveu dels Centres d'Esquerra Republicana de Badalona, Sant Adrià i Santa Coloma

Redacció i Administració: Sant Anastasi, 2, Badalona :-: :-: :-: Dels articles, signats o no, en responen llurs autors

Cap a la victòria

La campanya electoral, tantost encetada diumenge passat al «Price»—ens referim a la campanya oral oficialment començada—, ha aixecat la democràcia catalana, que acudí als actes que se celebren arreu de Catalunya, a cridar: Present! La de Badalona la donà dijous passat a l'espaiosa sala del Cinema Victòria, en l'acte organitzat pel Comitè Local del nostre Partit. Calia veure amb quin entusiasme, amb quina fe, el poble subratllava amb ovacions les oracions, no solament per la bellesa d'expressió, sinó que també pel gran fons de contingut dels conceptes; pels incontrovertibles arguments oposats a la campanya infamant de la reacció, del feixisme encobert amb vestidures falsificades, d'aquella gent que indignament invoquen una religió; dels que deshonren el mot «pàtria»; dels que desprestigiaven la República nomenant-se republicans; dels que malmeten Catalunya, amb el més repugnant dels estupes, presentant-se com catalanistes, catalans descastats traïdors del poble català.

La lluita podrà ésser dura, però el poble vencerà del feixisme i de la reacció, pesi a les ordres del bisbe Irurita, llençant l'Església contra el poble, adreçades a la clerecia. En la nota del bisbe enemic de la República, s'hi llegeix «no hay redención sin sangre». Actitud imprudent, la d'aquell ensotanat! que vola com una amenaça per damunt del poble despreciat per l'alta finança, amb la qual es recolzen tota una colla d'interessos inconfessables. Mai com ara, en els temps moderns, els administradors d'una religió, d'una moral que hauria d'ésser tot amor fraternal, havien muntat amb tant de desvergonyiment la banca de la fe, posant-se del costat que hom en diria l'escòria de la humanitat.

Fixeu-vos què predica un recomanat del bisbe: «Para que la sociedad se defienda contra la fuerza de las masas, necesita también apelar a la fuerza militar, que es, según Ortega y Gasset, no la fuerza bruta, sino la fuerza espiritual, porque el honor está vinculado al de su ejército». *Contra la fuerza de las masas*, diuen, el que vol dir contra el poble, i demanen que una força que neix del poble el castigui si demana part del que li correspon. Segons aquell criteri, Espanya és propietat d'una *sociedad*. Però el poble, dempeus, amb la papereta a la mà, posarà fi a la campanya demagògica de la *gent d'ordre*, emprant la mateixa serenitat que palesa a través dels mítings, i és obvi remarcar que quan un poble, inflammat d'entusiasme, es mostra serè, és perquè té consciència dels seus drets i deures i sabrà exigir-los de qui calgui amb dignitat i decisió.

No hi ha dubte que el poble s'imposarà i farà sentir la veu de la raó. Cal, però, que aquesta disciplina que en els actes de propaganda ha mostrat imposar-se voluntàriament, es mantingui

L'acte de dijous

Dijous d'aquesta setmana, en el Cinema Victòria, se celebrà el primer míting de propaganda electoral organitzat pel Comitè local del nostre Partit.

Presidí l'acte el company Tugues, President del dit Comitè. En començar, el públic atapeït al local, aplaudí llargament.

Tots els oradors coincidiren en fustigar la Lliga i demés partits de dreta, mereixent l'aprobació de l'auditori, inflammat d'entusiasme, però serè, conscient del què significa la lluita començada.

Ripoll, manifestà que saludava al poble com qui en donar la mà dreta, posa l'esquerra damunt l'espatlla de l'amic i inclina el cap com volguent donar el bes fraternal sortit del cor. Això creu, deu ésser, i són, els gestos dels que s'han llençat a la palestra recollint les aspiracions populars. Amb tots els respectes, rebutjà els insults llençats per una Senyora de la Lliga al local del carrer de Mar.—No nomenem Prat de la Riba per tal que no s'enfadi.—

Botget, digué que els que ocupen càrrecs governatius són gent indigna, que s'arrossega d'un partit a l'altre, dels straperlistes als carlins. S'ha de foragitar la gentussa que practica jornals de fam i els grupperies majors del *reino* de Alexandre. Si Gil Robles volgués apoderar-se del Govern, s'ha d'anar a la vaga general revolucionària. Esmenta Galàn, García Hernández i Macià i el públic victoreja fortament. Gil Robles—diu—no ho pot dir enlloc que s'ha de defensar l'exèrcit, que ja se sap defensar sol. No podem anar contra l'exèrcit sinó a favor; contra els trànsfuges de l'exèrcit si que hem d'anar-hi.

Simo Piera, manifesta que malgrat haver transcorregut quasi cinc anys de la proclamació de la República ens trobem amb els mateixos enfront. Han quedat destruïts els pocs avenços aconseguits, per tant no s'ha d'anar a la reconquesta de la República del 14 d'abril sinó a la conquesta de la República. Altrament, després del triomf ens trobariem amb el feixisme al damunt, per quant les dretes no existeixen. Demana que hom es recordi dels presos.

Galés, com els anteriors combat el feixisme i manifesta que quan vingué a Badalona a defensar la Llei de Contractes de Conreu ja anuncià que s'apropaven dies de perill, perquè les classes adinerades es resistirien a renunciar llurs privilegis. Diu que no val l'argument que el poble no està preparat per

(Continua a la darrera pàgina)

fermament i no perdi el contacte amb els que tenen la responsabilitat de la direcció de la lluita. La reacció no dona sempre la cara i cal vigilar. Si ho fem així, la victòria és nostra.

Doncs, endavant!